

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅταν σηκώθηκα τὸ πρωὶ καὶ βγήκα ἔξω, ἐτράβηξα ἀμέσως πρὸς τὰ βουνά, πρὸς τὰ δέντρα καὶ περιφερόμυνα ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα ζητώντας νὰ συναντήσω τὴ Θηρεσία...

Ἔβλεπε πολλὰς φορές, Λορέντζε, πού μου φαίνεται πὼς τὴ βλέπω μπροστά μου, πὼς τῆς ὁμιλῶ, πὼς τὴν ἐρωτῶ καὶ πὼς μου ἀποκρίνεται...

Ναὶ! ναὶ Λορέντζε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴ φωνή της! ὅτι μοῦ ὁμιλεῖ!...

* Ἄλλες φορές πάλι, ὅταν τύχει νὰ βρεθῶ στὴν ἐξοχὴ καὶ νὰ περπατῶ μονάχος καὶ ἐρημος κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω τὴ Θηρεσία νὰ περναῖ ἀπὸ μπροστά μου καὶ νὰ τὴ χαιρετῶ... Μὰ ὕστερα, ἀξαφνα, ὅλα ἐξαφανίζονται ἀπὸ μπροστά μου, ὅλα χάνονται ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Μένω ἐκεῖ καρφωμένος στὴ θέσῃ μου, ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια μου προσηλωμένα σὲ κάποιον δέντρο τοῦ δάσους...

Ναὶ! Ναὶ! Λορέντζε. Δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴ ζωὴ, δὲν μπορῶ πιά νὰ βασανίζομαι ἔτσι στὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον πού ζῶ τόσα χρόνια... Πρέπει νὰ δώσω ἓνα τέλος στοὺς πόνους μου, πρέπει νὰ πάψω πιά νὰ τυραννιέμαι, πρέπει νὰ πάψω πιά νὰ ζῶ...

XXXVI

29 Μαΐου. Βράδυ

Νὰ φύγω λοιπόν; Νὰ φύγω;... Ναὶ! Ναὶ! Πρέπει νὰ φύγω! Ἄλλὰ πού νὰ πάω; Πού νὰ τρέξω; Πὼς νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ;

Πιστεψέ με, Λορέντζε, πιστεψέ με φίλε μου, ὅτι εἶμαι ἓνας ἀσθενής, ὅτι εἶμαι ἓνας ἀρρωστος, χωρὶς καμμιά ἐλπίδα νὰ γίνω καλά...

Ναὶ! Ναὶ! Εἶμαι ἓνας ἀρρωστος Λορέντζε, πού μόλις μπορῶ πιά νὰ σέρνω καμμιά φορὰ τὸ ταλαιπωρο κορμί μου, ἀπὸ τὴν πόλιν ἔως τὴν ἐξοχὴ...

Σέρομαι ἐκεῖ κάποτε, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, γιὰ νὰ παρηγορηθῶ λιγάκι βλέποντας μὲ τὴ φαντασί μου, τὰ οὐράνια μάτια τῆς Θηρεσίας, πού μου φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω νὰ πλανιέται ἀκόμα ἐκεῖ σὲ ἔρημο ἐκεῖνο δάσος...

Ποῦς ξέρει, Λορέντζε, ἂν θὰ μπορούσα πιά νὰ ὑποφέρω τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴν καταδίχῃ χωρὶς τὴν παρηγορία αὐτὴν πού βρισκόμα ὅταν πηγαίνω σὲ ἔρημο ἐκεῖνο δάσος...

Σήμερα εἶχα πᾶν σὲ σπῖτι της. Τὴν ὄρα τοῦ φαγητοῦ τὴ χαιρέτησα γιὰ νὰ πάω νὰ φαῶ... Ὃταν ἔφυγα καὶ βγήκα ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι της, δὲν μποροῦσα νὰ προχωρήσω... Κάτι μὲ κρατοῦσε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου της...

Καὶ τὸ πιστεῦεις, Λορέντζε; Σήμερα πού κτύπησα πάλι τὰ μάτια της αἰσθάνθηκα κάποια ντροπὴ μέσα μου... Ναὶ! ναὶ! ντροπὴκα σήμερα πού τὴν εἶδα Λορέντζε!

Καὶ ὅταν σὲ λίγο τὴν εἶδα νὰ κατεβαίνῃ τις σκάλες τοῦ σπιτιοῦ της μαζί μὲ τὴ μικρὴ ἀδελφὴ της αἰσθάνθηκα μέσα μου ἓνα περιεργον αἰσθημα. Δὲν ἤθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀντιζῶσω καὶ προσπάθησα ἀμέσως νὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ ἓνα πυκνὸ δέντρο πού ἦταν ἐκεῖ κοντά μου... μὰ ἡ Ἰσαβελίνα, ἡ ἀδελφὴ της, πού μὲ εἶδε, μοῦ φώναξε ἀμέσως:

— Ψυχὴ μου; ψυχὴ μου! Πὼς; δὲν μᾶς εἶδες; Γιατί κρύφθηκες;

Τὴν στιγμή αὐτὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἔπεσε ἓνας κεραυνὸς ἐπάνω μου. Χωρὶς νὰ ξέρω πού βρισκόμουν, ἔπεσα σ' ἓνα κἀθισμα πού ἦταν ἐκεῖ καὶ εἶμαι ἀκίνητος, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια μου ἔτρεχαν ἀφθονα δάκρυα. Τότε ἡ Ἰσαβελίνα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἄρχισε νὰ μὲ φιλεῖ.

— Γιατί κλαῖς; μ' ἐρώτησε κρυφὰ σ' αὐτή.

Δὲν ξέρω ἂν μὲ εἶδε καὶ ἡ Θηρεσία τὴν στιγμή πού πῆγαῖνα νὰ κρυφθῶ. Πάντως, σὲ μισὴ ὄρα, τὴν εἶδα νὰ ξαναγυρῆ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφὴ της, ἡ ὁποία ἦταν ἀκόμα στὰ γόνατά μου. Ὃ! Λορέντζε! Ἐκεῖνο πού εἶδα δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ! τὰ μάτια της Θηρε-

σίας ἦταν γεμάτα δάκρυα. Ὃταν μὲ εἶδε, δὲν μοῦ μίλησε καθόλου ἀλλὰ μοῦ ἔριξε ἓνα βλέμμα παράξενο, πού μοῦ ξέσκισε τὴν καρδιά.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ βλέμμα, φίλε μου, μοῦ φάνηκε πὼς διάβασα καθαρὰ τὰ λόγια αὐτά, πού ἤθελε νὰ μοῦ πῆ, μὰ δὲν μπορούσε:

«Ἐσὺ, ἐσὺ μ' ἔφερες, ἀγάπη μου, σ' αὐτὴ τὴ φοιτητὴ κατάστασιν πού μὲ βλέπεις τώρα!...»

XXXVII

2 Ιουνίου

Αὐτὲς τίς τελευταῖες ἡμέρες, φίλε μου, ὅλα τὰ πράγματα γύρω ἔχουν ἀλλάξει ὀψη γιὰ μένα...

Τίποτα πιά δὲν μένει ἀπὸ τίς παλιὰς ἐκείνες ἐντυπώσεις πού μοῦ ἔδεινε ἄλλοτε ἡ ὥραία καὶ ἡρημ φύσιν τῶν ἐσοχῶν αὐτῶν πού πηγαίνω...

* Ἡ ἴδια ἀρρώστεια, ἡ ἴδια μανία ξυπνάει πάντα μέσα μου, τὸν τελευταῖον αὐτὸ καιρὸ, καὶ μὲ φλογίζει, Λορέντζε, μὲ μηδενίζει, μὲ παραφέρει, μὲ σκοτώνει...

Πᾶνε πιά οἱ γλυκὲς ἐκείνες ἐπογές τοῦ παρελθόντος, πού ὅταν ἔβλεπα τίς γραφικὰς σειρές τῶν λόφων γύρω μου, αἰσθάνομουν τὴ φαντασί μου νὰ ὑψώνεται μέχρι τοῦ οὐρανοῦ...

Τώρα πιά ὅλα μοῦ φαίνονται σὰν βράχοι γυμνοὶ καὶ ἀπόκημονοι, ὅλα μοῦ προξενοῦν ἀποστροφή καὶ ἀηδία!

Τίποτα πιά δὲν μένει στὸν κόσμον, φίλε μου, πού νὰ μοῦ δινή ἰλίγη χαρὰ, ἰλίγη εὐτυχία!

Τὰ λουλούδια, τοὺς θάμνους, τὰ δεντρούκια, πού ἄλλοτε ὅταν περνοῦσα ἀπὸ μπροστά τους, ἔτρεμα μήπως τὰ πατήσω, τώρα αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία, ὅταν τὰ βλέπω γύρω μου, νὰ τὰ πιάσω καὶ νὰ τὰ ξεριζώσω, νὰ τὰ καταστρέψω...

* Ὃ! εἶμαι ἀρρωστος! Πάσχω τώρα, ὑποφέρω βασανίζομαι, καὶ θέλω νὰ βλέπω ὅλα τὰ πράγματα γύρω μου νὰ πάσχουν, νὰ βασανίζονται κι' αὐτὰ σὰν κι' ἐμένα...

Σήμερα τὸ πρωὶ βγήκα ἔξω πολὺ πρίν ν' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος στὸν οὐρανὸ καὶ ἔτρεχα, μονάχος στὰ δάση, ζητώντας τὸν κούρασιν τοῦ σώματός μου νὰ φέρω κάποια ἀνακούφιση, κάποια ἀνάπαυση, στὴν πολυβασανισμένη ψυχὴ μου.

* Ἀπὸ τὸ μέτωπό μου ἔσταξε σὰν βροχὴ ὁ ἰδρῶτας καὶ ἡ ἀναπνοὴ μου ἔβγαλε μὲ πολὺ δυσκολία ἀπὸ τὰ στήθεα μου...

Κι' ἀκόμα καὶ τώρα πού σοῦ γράφω, Λορέντζε, αἰσθάνομαι ὅτι βρισκομαι στὴν ἴδια κατάστασιν. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βάρος νοιώθω νὰ πιέζῃ ἀκόμα τὴν καρδιά μου, καὶ μὰ φοβερὴ κούραση μοῦ ἔχει ναρκαῶσει ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου...

* Ὃ! ἂν μπορούσες νὰ μὲ ἰδῆς αὐτὴ τὴ στιγμή, φίλε μου! Τὸ χέρι μου εἶνε κατάρκωτο, τὰ χεῖλιά μου ὠχρὰ καὶ τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν πιά γύρω μου παρὰ τὴν σιὰ τοῦ θανάτου πού πλησιάζει...

Καὶ ἂν τουλάχιστον, Λορέντζε, δὲν μὲ κατέδιωκε ἀκόμα ἡ Θηρεσία μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ προσώπου της, πού τὴ βλέπω πάντα μπροστά μου, ὅπου σταθῶ, ὅπου βρεθῶ... Ἄν μπορούσα τουλάχιστον νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τὴν ἀνάμνησί της, πού μὲ κάνει πάντα νὰ φρίττω, νὰ πονῶ, νὰ ὑποφέρω, ν' ἀπελπίζομαι...

* Ἄλλοίμονο! ἄλλοίμονο! φίλε μου!.. Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω καθαρὰ πὼς δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίς σωτηρίας. Εἶμαι πιά ἓνας χαμένος ἄνθρωπος!.. Εἶμαι ἓνας δυστυχὴς, ἓνας ἀπελπισμένος...

Κάθε ἡμέρα πού περναῖ αἰσθάνομαι τὸν πόνο μου νὰ μεγαλώνει περισσότερο καὶ μόνο μιά σκέψη μὲ κρατᾷ κάπως ἀκόμα... Θέλω νὰ φύγω, Λορέντζε, θέλω νὰ φύγω, νὰ φύγω μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I

Μεσάνυχτα

* Ἄλλοτε, φίλε μου, προσευχόμουν στὸ Θεὸ χωρὶς ποτέ νὰ τὸν φοβηθῶ. Τώρα ὁμως, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού συνέβησαν ὅλα αὐτά, καὶ εἶδα ὅλο τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας μου, τώρα, Λορέντζε, τὸν τρομὸν τὸν θεοῦ, τὸν τρομὸν καὶ τὸν παρακαλῶ κάθε βράδυ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ μου...

(Ἀκολουθεῖ)

